

Luka 1,39-46

Propovijed: **Duša od čovjeka**

napisao Danijel Dragaš

2022.

UVOD

1. U prethodnoj propovijedi nastavili smo naše putovanje kroz Evanđelje po Luki i govorili o tome kako Bog djeluje u našoj stvarnosti. Posebno smo se zadržali na pitanju patnje, iskušenja i nevolja kroz koje ljudi prolaze. Govorili smo o tome da patnju ne trebamo automatski tumačiti kao Božju kaznu. Bog nas ponekad kroz nevolje poziva, budi iz našeg sna i usmjerava prema pitanjima koja si, dok nam je život ugodan i ispunjen, često uopće ne postavljamo.

1.1. Govorili smo i o tome da Božji prioriteti nisu nužno isti kao naši. Mi prirodno želimo zdravlje, sigurnost, ugodan život, ispunjenje svojih planova i ostvarenje svojih želja. Ali Bog prvenstveno želi oblikovati naš karakter i pripremiti nas za ono što nam je obećao. Zato ono što mi doživljavamo kao gubitak ili nevolju ponekad može postati sredstvo kroz koje Bog mijenja naš pogled na život, na nas same i, prije svega, na njega.

1.2. Nakon toga vratili smo se Lukinu izvještaju o Mariji i Isusovu rođenju. Govorili smo o djelovanju Duha Svetoga i pokušali taj događaj razumjeti unutar biblijskog, a ne poganskog načina razmišljanja. Posebno smo se zadržali na riječima da će dijete koje će se roditi biti sveto i zvati se

Sinom Božjim. Pokušali smo razumjeti što Luka time želi naglasiti unutar vlastitoga narativa: da se u Marijinoj utrobi događa nešto što je izravno povezano s Božjim obećanjima Izraelu, s Mesijom, Davidovim prijestoljem i dolaskom Božjega kraljevstva.

1.3. Na kraju smo vidjeli i Marijin odgovor na Božji poziv: „Evo sluškinje Gospodnje, neka mi bude po riječi tvojoj.“ To je možda jedna od najvažnijih misli iz svega što smo prošli. Marija nije svoj poziv promatrala prvenstveno kroz pitanje: „Što ja dobivam od ovoga?“ Njezin je pogled bio usmjeren prema Bogu i njegovoj svrsi. Ona prihvaća ulogu koju joj je Bog dao i spremna je svoj život podrediti nečemu većem od vlastitih planova.

1.4. (Luka 1,39-46)

U to vrijeme Marija se žurno zaputi u gorski kraj, u Judin grad. Uđe u kuću Zaharijinu i pozdravi Elizabetu. Čim Elizabeta ču Marijin pozdrav, zaigra dijete u njezinoj utrobi, i Elizabeta se napuni Duhom Svetim. Zatim klikne glasno: „Najblagoslovljenija si ti među ženama! I blagoslovljen je plod utrobe tvoje! Odakle meni ovo: da majka Gospodina mogega dolazi k meni? Jer, čim glas pozdrava tvogega odjeknu u mojim ušima, od veselja mi dijete zaigra u utrobi. Blago onoj koja povjerova da će se ispuniti što joj je rečeno od strane Gospodina!“ Tada Marija reče: „Hvali duša moja Gospodina.“

SUSRET MARIJE I ELIZABETE

2. (Luka 1,39)

U to vrijeme Marija se žurno zaputi u gorski kraj, u Judin grad.

Zašto se Marija žurno uputila na put? To je glavno pitanje.

U prethodnom tekstu vidjeli smo da anđeo Mariji nije rekao samo da će ona roditi dijete koje će biti Sin Svevišnjega. Rekao joj je i da je njezina rođakinja Elizabeta, koja je već bila u poodmakloj dobi, začela sina. Rekao joj je da je Elizabeta već šest mjeseci trudna¹.

Marija je sigurno bila presretna zbog svoje rođakinje. Vjerojatno je znala koliko su se Elizabeta i Zaharija molili Bogu da ih blagoslovi djetetom.

Ali vjerujem da je Marija istodobno pomislila i na sebe. Možda je razmišljala ovako: „Moram otići vidjeti Elizabetu. Ako je ono što mi je anđeo rekao o njoj istina, onda će se stvarno dogoditi i sve ono što je rekao meni.“

Zato se Marija žurno uputila prema gorskom kraju Judeje. I to nam ponovno pokazuje njezinu ljudskost.

¹ Luka 1,36

Mi ljudi tražimo potvrdu. Tražimo sigurnost. Kada nam Bog nešto kaže ili kada u našem životu počnemo vidjeti određene znakove, često nam treba vrijeme i trebaju nam daljnji događaji kako bi se u nama učvrstilo uvjerenje da će se to zaista dogoditi.

Ponavljanje određenih događaja na neki nam način potvrđuje ono što smo već primili. Utvrđuje nas u sigurnosti.

I upravo je to, vjerujem, bilo i u Marijinu životu. Ona je primila nevjerojatnu informaciju. Anđeo joj je rekao da će roditi dijete. I njezina je prirodna reakcija bila: „Idem vidjeti. Idem vidjeti je li to stvarno istina.“

Znala je da će joj susret s Elizabetom još snažnije potvrditi sve ono što joj je anđeo rekao.

2.1. Za trenutak ćemo govoriti i o tome koliko je dugo trajalo to putovanje.

Marija je krenula iz Nazareta u Galileji, a Judin grad nalazio se južno od Jeruzalema.

To nije bio kratak put. Putovalo se kroz brdovit kraj, a točna duljina puta ovisila je o putu kojim je osoba išla i o mjestu na kojem se točno nalazio Judin grad. Ali vjerojatno je trebalo nekoliko dana hoda da Marija stigne do Elizabete.

Dakle, Marija je poduzela ozbiljno putovanje. Nije samo otišla do susjednoga sela. Žurno je krenula na višednevni put zato što je željela vidjeti ispunjava li se ono što joj je anđeo rekao.

2.2. (Luka 1,40-43)

Uđe u kuću Zaharijinu i pozdravi Elizabetu. Čim Elizabeta ču Marijin pozdrav, zaigra dijete u njezinoj utrobi, i Elizabeta se napuni Duhom Svetim. Zatim klikne glasno: „Najblagoslovljenija si ti među ženama! I blagoslovljen je plod utrobe tvoje! Odakle meni ovo: da majka Gospodina mojega

dolazi k meni?

Marija pozdravlja Elizabetu i dijete zaigra u Elizabetinoj utrobi. Elizabeta tada daje jasnu izjavu da je plod Marijine utrobe blagoslovljen.

Idemo polako.

Postoje dvije mogućnosti:

1. Elizabeta je shvatila, to jest razumjela što se događa kroz Pisma i svjedočanstvo svoga supruga Zaharije, a Duh Sveti joj je dao srce da to sve poveže.
2. Duh Sveti dao joj je direktnu objavu o tome tko je dijete koje Marija nosi u svojoj utrobi. Pod direktnu objavu mislim na onu kakvu su proroci u Starom Zavjetu primali, ili kao što je njezin muž Zaharija primio dok je bio u Svetinji nad Svetinjama².

2.3. Između Marijinog pozdrava i bebinog ushićenog trzaja u Elizabetinoj utrobi nemamo, nažalost, nikakvu indikaciju da je Marija već ispričala sve što joj se dogodilo. U *Luki* 1,45 vidimo da Elizabeta kaže: „Blago onoj koja povjerova.“ Kako je Elizabeta sve ovo mogla znati ako joj Marija nije rekla?

Moguće je da joj je Marija ispričala između pozdrava i bebinog trzaja. A možda je Marija poslala pismo Elizabeti prije nego se uputila na put. Kako god bilo, ja osobno vjerujem da je Elizabeta, napunjena Duhom Svetim, sve povezala i razumjela što se događa.

2.4. Razlog zašto zauzimam taj stav jest što tekst nigdje direktno ne implicira da je Elizabeta dobila objavu od Boga, kao što čitamo u primjerima iz Starog i Novog Zavjeta gdje Bog, Gospodin Isus Krist ili anđeli izravno govore ljudima. Znamo da se Zahariji i Mariji anđeo objavio izravno i rekao im što će se dogoditi. U Elizabetinom slučaju, tekst ne pokazuje takvu objavu.

2.5. To ne znači da negiram mogućnost da „napunjena Duhom Svetim“ ovdje znači upravo to – da je Elizabeta dobila direktnu objavu od Boga i izrekla proročku izjavu. Ali meni je osobno privlačnija prva teorija.

2.6. Zašto? Zato što tekst izravno ne kaže da je Elizabeta dobila posebnu objavu, kao što izravno kaže za Zahariju i Mariju da im se anđeo pojavio i govorio.

U Elizabetinu slučaju nemamo takav opis.

Zato osobno pretpostavljam da se dogodilo jedno od ovoga dvoga. Ili je Marija Elizabeti poslala poruku prije nego što je došla, ili joj je, nakon što je stigla, ispričala što joj se dogodilo.

A Elizabeta je onda povezala Marijinu priču s onim što je Zaharija već podijelio s njom.

² Jeremija 1,4–10; Izaija 6,8–13

Ona je već šest mjeseci razmišljala o svemu što je anđeo rekao Zahariji. I sada, kada je vidjela Mariju i čula što joj se dogodilo, mogla je povezati sve te događaje. I zato je izgovorila ono što je izgovorila.

Ponovno kažem: ne odbacujem mogućnost da joj je Bog to izravno objavio.

Ako je tako bilo, potpuno sam u redu s tim. Ali meni je osobno bliže prvo objašnjenje.

2.7. I to zbog onoga što sam kroz svoj hod s Bogom shvatio. Bog nam je dao informacije kroz Bibliju. Dao nam je i iskustva, okolnosti i događaje koji su isprepleteni s našim životima.

I kada sve te informacije pažljivo promatramo, možemo doći do razumnog zaključka o tome što bismo sljedeće trebali učiniti. Ne govorim da možemo znati sve. Ne možemo. Ali možemo povezivati ono što nam je Bog već dao i mudro donositi odluke.

Zato vas želim ohrabriti. Kada posjedujemo biblijske informacije, kada poznajemo Božju riječ i kada promatramo što se događa u našem životu, možemo ih povezivati. Možemo razmišljati o tome koji bi naš sljedeći korak trebao biti.

Što bismo trebali odlučiti? Što bismo trebali učiniti? Kada primamo biblijsku mudrost i kada prema njoj živimo, ona u naš život donosi dobre plodove.

BLAGOSLOVLJEN

3. (Luka 1,42)

Zatim klikne glasno: „Najblagoslovljenija si ti među ženama! I blagoslovljen je plod utrobe tvoje!

Elizabeta kaže Mariji: „Blagoslovljena si ti među ženama i blagoslovljen je plod utrobe tvoje.“

Riječ koja se ovdje prevodi kao „blagoslovljena“ na grčkom je riječ *eulogemene*. Jednostavno rečeno, znači da je netko primio Božji blagoslov, Božju naklonost i dobro koje Bog želi dati.

Mi to dobro razumijemo i kroz vlastito iskustvo. Dok sam odrastao, nakon blagdana bi svećenik došao blagosloviti kuću. Vjerovali smo da će nas Bog kroz taj čin zaštititi, da će blagosloviti naš dom i dati nam ono što nam je potrebno. Hranu na stolu. Zdravlje. Mir. Blagostanje u svakom pogledu.

A sve su to dobre stvari. Hrana je dobra. Svi to znamo i svi je volimo. Zdravlje je dobro. Njega cijeno možda više od ičega u životu. Mir je dobar. Dani bez rata također su dobri.

Sve je to, na neki način, blagoslov. Blagoslov znači da Bog nekome želi dobro. A kao kršćani trebali bismo biti svjesni od koga sve to u konačnici dolazi.

To želim ovdje podijeliti s vama. Apsolutno sve dolazi od Boga. Vjerujem da bi na to pristala većina ljudi. I to je istina. Ali zašto nam Bog daje blagoslove? Zašto nam daje dobro u životu? Zato što nam želi dobro.

Biblijska je perspektiva da bez Boga ništa ne može postojati ako on to ne želi. Bog je onaj koji sada, dok govorim i dok vi slušate, održava sve na životu. Dok dišemo. Dok živimo. Dok jedemo. Dok se

budimo ujutro. Sve postoji zato što je Bog odlučio da postoji. Hrana. Lijepo vrijeme. Naš sljedeći udah. Naš sljedeći dan.

Sve je to moguće zato što je Bog odlučio da tako bude sada, za jednu sekundu, za jednu minutu, za jednu godinu ili za sto godina.

I kada to stvarno vjerujemo, to nas motivira da budemo zahvalni. Jer shvaćamo da smo blagoslovljeni.

Moj pradjed, djed moje mame, prošao je mnogo toga u svome životu. Pred kraj života rekao je jednu zanimljivu rečenicu. Rekao je otprilike ovako: „Ne znam što će biti nakon ovoga života, ali radije bih živio još jedan dan ovdje nego otišao tamo.“

Naravno, ne slažem se s tom izjavom. Ali ona nam ipak nešto govori o čovjeku. Čovjek može svašta proći u životu. A moj je pradjed prošao mnogo toga. I svejedno je želio živjeti.

Zašto? Zato što je razumio da je život blagoslov. Razumio je da je svaki dan u kojem možeš nešto vidjeti, iskusiti, pogledati, pomirisati, probati i doživjeti bolji od ništavila.

I to je istina.

3.1. Vratimo se sada na tekst. U ovom kontekstu, kada Elizabeta kaže Mariji da je blagoslovljena, ona govori da Bog Mariji želi dobro. Bog se brine za njezinu dobrobit.

Od svih žena u povijesti Izraela, Marija je dobila milost da bude majka Sina Svevišnjega. Majka obećanoga Sina o kojem su proroci govorili stoljećima.

Ona je dobila tu ulogu.

I kroz tu ulogu Bog joj želi dobro. Zašto? Zato što je izravno povezana s Božjim obećanjem. Ona zna kakav je ishod toga obećanja. Ishod je blagoslovljen život u Božjem kraljevstvu. A ona na svijet donosi Sina koji će vladati tim kraljevstvom.

Možete li zamisliti veću ulogu od te?

3.2. Ali tekst dalje kaže: „Blagoslovljen je plod utrobe tvoje.“ I tu se u meni pojavljuje pitanje. Zašto Bog želi dobro djetetu koje je u Marijinoj utrobi? Zašto Elizabeta govori da je to dijete blagoslovljeno? Zašto bi Isus uopće trebao blagoslov?

Mi znamo o kome je riječ. Riječ je o Isusu Kristu. I ja sam odrastao s učenjem da je Isus Bog, da pripada božanskoj stvarnosti Boga Oca i Duha Svetoga. Zato mi je osobno oduvijek bilo zanimljivo ovo pitanje. Ako je Isus Bog, zašto mu je potreban blagoslov? Zar mu blagoslov ne pripada već po njegovu božanskom statusu?

Nećemo sada duboko ulaziti u tu temu. Ali želim reći nešto važno. Kroz kršćansku povijest Crkva je ispovijedala da je Isus i istinski Bog i istinski čovjek. To je važno reći pošteno.

Ali ja osobno vjerujem da se u mnogim propovijedima i u načinu na koji ljudi danas govore o Isusu često više naglašava njegovo božanstvo, a premalo njegova stvarna ljudskost. Isus je vidljiva slika nevidljivoga Boga. On je Božji Sin. On ima autoritet koji mu daje Bog Otac. On je Kralj nad kraljevima i Gospodar nad gospodarima.

U to nema sumnje.

Ali on je također bio stvarno ljudsko biće. Rođen je. Rastao je. Bio je umoran. Bio je gladan. Bio je tužan. Bio je razočaran. Bio je ljut. Trpio je. Umro je. I uskrsnuo je.

3.3. Kada Elizabeta kaže da je blagoslovljen plod Marijine utrobe, ona govori o djetetu koje će se roditi kao ljudsko biće. O djetetu koje je primilo Božji blagoslov. O djetetu koje je dobilo ulogu zbog koje je cijela stvarnost, po mom razumijevanju, usmjerena prema svom ispunjenju.

To dijete je Sin Boga Oca.

I ne postoji važnija osoba u ljudskoj povijesti — ni u prošlosti, ni u sadašnjosti, ni u budućnosti — od Isusa Krista. Po čemu to vidimo? Po tome što se o njemu govori i danas. Mnogi su ljudi u povijesti imali važne uloge. Mnogi su kraljevi, vođe i vjerske osobe bili poznati u svoje vrijeme. Ali većina njih je umrla i njihov je utjecaj s vremenom nestao.

O Isusu se govori već dvije tisuće godina. Njegovo se ime i danas spominje. I danas mijenja živote ljudi. To je fascinantno. Zaista fascinantno. I to je samo jedan od pokazatelja njegove jedinstvene uloge u ljudskoj povijesti.

3.4. Sada želim postaviti jedno pitanje, ali ga postavljam kao razmišljanje, ne kao sigurnu povijesnu tvrdnju. Možda je jedan od razloga zašto su se ljudi kroz povijest često snažno povezivali s Marijom, apostolima, svecima i drugim ljudima taj što se čovjek prirodno lakše poistovjeti s drugim čovjekom.

Čovjek želi znati da ga netko razumije. A čovjek najlakše vjeruje da ga razumije netko tko je prošao ljudske strahove, slabosti, bol i gubitak. Zebra može razumjeti zebru. Lav može razumjeti lava. A čovjeka, u punini njegova ljudskog iskustva, može razumjeti drugi čovjek.

Možda su se zato ljudi često lakše emocionalno i osobno povezivali s Marijom, apostolima ili svecima. Ne tvrdim da je to jedini razlog i ne mogu sa sigurnošću reći da je baš zbog toga nastala određena crkvena praksa. Samo razmišljam.

3.5. Ali vjerujem da je važno vratiti se Kristu i vidjeti koliko je njegova ljudskost stvarna. Kada čitam Evanđelja i promatram Isusov život, vidim da je i njega bilo strah. Vidim da je bio umoran. Vidim da je bio razočaran. Vidim da je bio ljut i gladan. I na kraju vidim da je prolazio kroz strahovito veliku bol. Vidim i da je potpuno ovisio o Očevoj volji, a ne o svojoj. To je stalno naglašavao kroz svoj život.

Zato vjerujem da je velika pogreška kada Isusovu ljudskost gurnemo u drugi plan. Ako njegov život tumačimo samo kroz ideju da je došao dokazati svoje božanstvo, vjerujem da možemo promašiti velik dio onoga što je činio i učio. Zato ću kroz Evanđelje po Luki često promatrati Isusa iz perspektive njegove ljudskosti.

Naravno, to ne znači da nije Božji Sin. To ne znači da nije jedinstven. Ali znači da želim ozbiljno uzeti ono što tekstovi Evanđelja pokazuju: da je živio stvaran ljudski život.

3.6. I tu ćete često vidjeti razliku između mogega tumačenja i određenih crkvenih tumačenja. Neću sada govoriti o kojima se točno radi. Ali razlog je jednostavan. Želim pokazati da se, kada Isusa promatramo i kao stvarnog čovjeka, možemo osobno povezati s njim. Možemo bolje razumjeti njegove riječi. Možemo njegove ideje primijeniti na svoj život. A te ideje čovjeku jako pomažu da ostane stabilan u ovome svijetu.

Na kraju ćete, kao i uvijek, morati sami odlučiti je li način na koji ovo tumačim dobar i koristan za vas ili nije.

DVA SU GOSPODARA

4. (Luka 1,43)

Odakle meni ovo: da majka Gospodina mojega dolazi k meni?

Riječ „Gospodin“ znači Gospodar. To je titula koja pripada Bogu Ocu i Gospodinu Isusu Kristu. Bog kao Gospodar svega odlučio je dati sve u nasljedstvo svome Sinu Isusu, koji je slika njega, nevidljivog Boga.

Isus zaslužuje isti tretman od ljudi koji ima i Bog Otac, jer on je Gospodar svega stvorenog – on predstavlja autoritet nevidljivog Boga u vidljivom stvorenom poretku.

Elizabeta to prepoznaje i zato govori Mariji: „Majka Gospodina mojega – Isusa, mojega Mesije – dolazi k meni.“ To je čin poniznosti s Elizabetine strane.

4.1. (Luka 1,44)

Jer, čim glas pozdrava tvogega odjeknu u mojim ušima, od veselja mi dijete zaigra u utrobi.

Ovdje ću iznijeti svoj prijedlog kako je sve to možda izgledalo. Vjerujem da je Marija Elizabeti ispričala što joj se dogodilo. Dok je Elizabeta slušala, doživjela je osobno iskustvo.

Vraćamo se ovdje na ono o čemu smo govorili u prethodnoj propovijedi: na znak. Dijete je zaigralo u njezinoj utrobi. I Elizabeta je taj trenutak mogla razumjeti kao potvrdu da je sve što joj Marija govori istina. To je za nju bio izuzetno snažan i osoban trenutak. Taj pokret djeteta u njezinoj utrobi njoj je značio jako mnogo.

4.2. Ali nekome drugome možda ne bi značio ništa. Mi danas čitamo taj tekst vrlo brzo. Prođemo preko njega i nastavimo dalje. Ali trebali bismo zastati i razmisliti što je Elizabeta doživjela u tom trenutku.

Zašto? Zato što se svatko od nas možda može sjetiti nekog osobnog iskustva koje njemu znači sve, a drugoj osobi znači vrlo malo. Kada toj drugoj osobi ispričamo što se dogodilo, možda će joj priča biti zanimljiva. Možda će reći da je lijepa. Ali neće joj značiti ono što znači nama.

Jer to je iskustvo koje smo mi osobno proživjeli.

4.3. Navest ću svoj primjer. Sjećam se kada sam bio u Lici. Molio sam Boga da mi dade znak da je sa mnom i da me neće ostaviti samoga dok prolazim kroz najteže i najdramatičnije trenutke svojega života. To su bili prvi trenuci u kojima sam se stvarno iskreno počeo otvarati mogućnosti da postoji Bog. Da postoji sila koja upravlja svime u ovome svijetu. Počeo sam prihvaćati da postoji netko tko upravlja svime, pa tako i mojim životom i njegovim ishodom.

Molio sam Boga da me ne ostavi samoga dok prolazim kroz to. Nisam očekivao apsolutno ništa. U to sam vrijeme jako intenzivno čitao Bibliju.

Jednoga dana sjedio sam ispod velikoga oraha. Znao sam ondje provoditi cijele dane čitajući Bibliju. I odjednom se dogodilo nešto što nikada neću zaboraviti. Držao sam Bibliju u rukama, a bijeli leptir sletio mi je na ruku.

Sada, leptir je nešto što se svakome od nas može dogoditi. Može vam sletjeti na rame, na glavu, na prst, na koljeno ili na nogu. I obično, čim sleti, vrlo brzo odleti.

Ali taj je leptir ostao na mojim prstima četrdeset i pet minuta. Nije htio otići. Micao sam prstima, pomicao ruku, a on se samo prebacivao s jednoga prsta na drugi. Nikada dok sam živ neću zaboraviti to iskustvo. Okolnosti, mjesto, moje tadašnje stanje i svi događaji koji su mu prethodili povezali su se u tom trenutku. Zato je to za mene bilo snažno, osobno iskustvo.

4.4. Ali kada tu priču ispričam nekom drugom, znam da njemu ona nikada neće značiti ono što znači meni. I vjerujem da se nešto slično dogodilo Elizabeti. Ona može izgovoriti što se dogodilo. Može podijeliti taj trenutak s drugima. Ali ono što je ona u sebi proživjela možemo razumjeti samo onda kada i sami doživimo nešto što nas duboko dotakne.

4.5. Ali prije nego što krenemo na sljedeću temu, želim reći još nešto važno. Naša iskustva ponekad mogu biti varljiva. Zato ih uvijek trebamo preispitivati prije nego što na temelju njih donesemo neku odluku. Moramo se pitati: odakle to iskustvo dolazi? Vodi li nas bliže Bogu? Slaže li se s onim što nam Bog govori kroz Pisma? Ili nas netko pokušava zavesti?

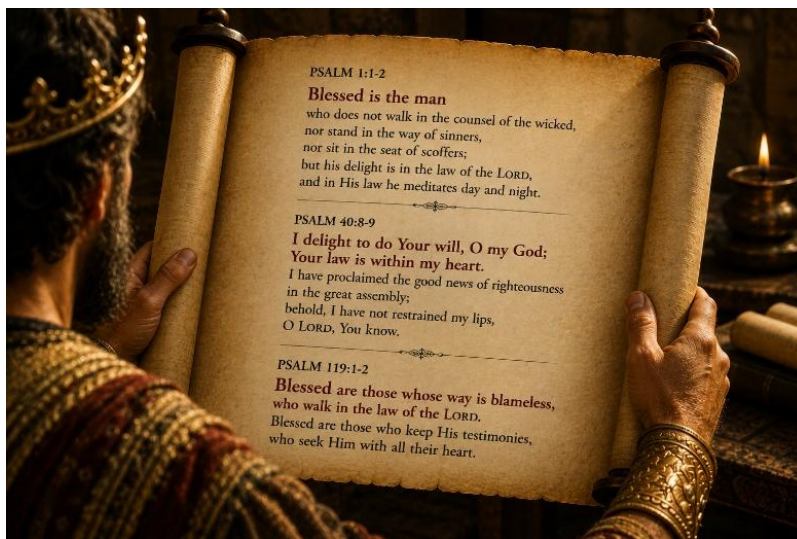
Biblija govori o ocu laži, o onome koji ljude želi odvući od Boga. I moramo biti iskreni: takve su se stvari pokušavale dogoditi i u našim životima. Meni se to, nažalost, mnogo puta pokušalo dogoditi. Ali kada imamo posvećeno srce, kada koristimo razum i logiku, kada proučavamo Pisma, možemo takve zamke prepoznati. A kroz mudrost koju primamo proučavanjem Pisma možemo im se brže i bolje oduprijeti.

To sam htio reći na kraju ove teme.

SRETNICI

5. (Luka 1,45)

Blago onoj koja povjerova da će se ispuniti što joj je rečeno od strane Gospodina!”

Elizabeta kaže: „Blago onoj koja povjerova da će se ispuniti što joj je rečeno od Gospodina.“ Riječ „blago“ ili „blagoslovljen“ pojavljivat će se često kroz naše propovijedi.

Za početak, u Bibliji ta riječ često znači da je netko sretnik. Da je netko uistinu sretan čovjek. Zato bih ovu Elizabetinu izjavu mogao ovako prevesti: „Sretnica je ona koja je povjerovala.“

Elizabeta ovdje izravno govori Mariji. Ali načelo koje izgovara puno je šire. Sretnici su oni koji vjeruju Božjim obećanjima. Sretnici su oni koji svoj život žele uskladiti s onim što je Bog obećao.

5.1. Odakle Elizabeti ta ideja? Iz Pisma. Iz Psalama, primjerice. Kralj David i drugi psalmisti mnogo puta govore o blagoslovljenima. Blagoslovljeni su oni koji ljube Božji zakon. Blagoslovljeni su oni koji hodaju Božjim putovima. Blagoslovljeni su oni koji bježe od nepravde. Blagoslovljeni su oni koji ljube pravednost.

Elizabeta razumije tu ideju. Zato u biti kaže: „Sretni su oni koji slušaju Boga. Sretni su oni koji povjeruju njegovim obećanjima. Sretni su oni koji prihvate da je ono što Bog govori istina.“

I ja vjerujem da je to predivna ideja. Ona je velika i široka. I o njoj ćemo još mnogo govoriti.

5.2. Vratimo se sada Elizabeti. Ona govori Mariji jer njih dvije sada razgovaraju. Ali to načelo vrijedi za sve. I Elizabeta je, na kraju, primila blagoslov. Također i njezin muž Zaharija. Blagoslovljeni su jer vjeruju Božjim obećanjima.

Drugim riječima: Sretni su oni koji povjeruju Božjim obećanjima.

5.3. Idemo polako. Po meni, to je najvažnije pitanje na koje čovjek mora odgovoriti. Vjerujem li Božjim obećanjima ili ne? Oni koji ih odbacuju kao neistinu, nažalost, na kraju idu u svoje uništenje. A oni koji vjeruju, idu prema vječnom životu. Zato se nazivaju sretnima.

Postat će novi Adam. Ostvarit će puni potencijal ljudskoga bića. Zašto? Zato što više neće biti napadani vlastitom grešnošću. Bit će slobodni od nje. Bit će moralno potpuno dobri. I tek će tada njihov ljudski potencijal moći doći do svoga punog ispunjenja. Tada ćemo stvarno biti ljudska bića oblikovana na Božju sliku. Na njegovu osobnost. Na ono što on jest.

Ja osobno jedva čekam. Jedva čekam postati to ljudsko biće.

5.4. Želim se zadržati na još jednoj misli koja stoji iza Elizabetine izjave: „Blago onoj koja povjerovala.“

Marijin put nije bio jednostavan. O tome ćemo više govoriti kada dođemo do Luke 2,34–35. Ali ukratko, tamo Šimun govori Mariji, Isusovoj majci, da je Isus postavljen za pad i uzdignuće mnogih u Izraelu. Govori da će on biti znak kojem će se ljudi protiviti. A Mariji kaže da će joj mač probosti dušu. Ti nam stihovi jasno pokazuju da Marija, iako je majka budućega Mesije, nije izuzeta od pitanja tko je Isus. Njezin će put biti težak. Tijekom Kristove službe bit će zbunjena. Morat će se suočiti s njegovim riječima, njegovim djelima i reakcijama ljudi na njega. I ona će morati donositi odluke koje su od životne važnosti.

Drugim riječima, iako je na početku prihvatila da bude službenica Božja, kroz cijeli će život biti preispitivana. I ona će morati nastaviti vjerovati Božjim obećanjima koja se ostvaruju kroz život i službu njezina Sina.

Zato Elizabetine riječi nisu samo utjeha. One su i opomena. Tko god povjeruje Božjim obećanjima, tko god povjeruje tko je Isus i zašto je došao na svijet, taj je blagoslovljen. Taj je sretnik. Ona je sretnica. Oni su sretnici.

DUŠA OD ČOVJEKA

6. (Luka 1,46)

Tada Marija reče: „Hvali duša moja Gospodina.“

Prije kraja, želim govoriti o još jednoj temi. Nazvao sam je: „Duša od čovjeka“. Moja bi majka znala reći: „A joj, duša od čovjeka.“ To bi rekla kada joj je netko bio drag ili simpatičan.

Ali tko zapravo ima dušu? To je pitanje kojim se sada želim pozabaviti.

Marija ovdje odgovara na Elizabetine riječi. I vidimo njezinu poniznost i veliku zahvalnost prema Bogu. Ona shvaća koliko joj je Bog dao. Bog univerzalno daje svoje blagoslove svakome čovjeku. On je dobar Bog. On poziva svakoga čovjeka. Ne prestaje pozivati.

6.1. Ali nažalost, većina ljudi odbacuje taj dar. Ne zanima ih taj dar. Oni žele ići svojim putem.

Sada Marija spominje dušu. Što ta riječ ovdje zapravo znači?

Ja vjerujem da govori o čovjeku u njegovoj nutrini. O onome što čovjek stvarno jest. Mnogi ljudi izvana priznaju da Bog postoji. Neki intelektualno dođu do zaključka da je sve što vide svojim očima netko stvorio. Drugi vjeruju jer su tako odgojeni.

Ali u dubini svoga bića, u samoj srži svojega postojanja, oni Bogu zapravo ne vjeruju. Ne vjeruju njegovim obećanjima. Ne traže ga svim srcem.

Kako to znamo?

Ako dovoljno dugo živimo s nekim čovjekom i gledamo njegove plodove, vidimo voli li Boga ili ne. Isus je zato rekao da ćemo ljude prepoznati po njihovim plodovima.

Kako bi moja sestra rekla: „Mnogi vjeruju u Boga, ali malo njih vjeruje Bogu.“ To je snažna rečenica. Jer jedno je priznati da Bog postoji. A nešto je potpuno drugo vjerovati mu. Vjerovati njegovim obećanjima. Slušati ga. Tražiti ga svim srcem.

6.2. Duša o kojoj Marija ovdje govori pokazuje tko smo mi u svojoj nutrini. Ima nas koji u svojoj duši vjerujemo Bogu i njegovim obećanjima. Tražimo ga svim srcem. I to nas kroz život mijenja.

Osobno sam svjedok života nekih ljudi koje danas uopće ne mogu usporediti s njihovim prijašnjim životom. Promjena je šokantna.

Počinjemo upijati u sebe sve što dolazi od Boga. Istinu. Krotkost. Milost. Dobrotu. Osjećaj za pravdu. Poniznost. Ljubav prema bližnjemu.

A kada kažem „bližnji“, uopće ne govorim o krvnom srodstvu. Govorim o drugom Božjem djetetu.

I najvažnije: počinjemo sve više slušati Boga Oca i njegova Sina, Isusa Krista. Kultura u kojoj živimo počinje gubiti svoj utjecaj na nas. Susjedi. Prijatelji. Braća i sestre. Roditelji. Političari. Vijesti.

Knjige raznih filozofa, gurua i motivacijskih učitelja.

Sve to više ne dobiva naše uho. Ono što većina ljudi na ovoj planeti sluša, mi ne slušamo. Njihovo mišljenje nam je svakim danom sve manje bitno. Vidimo koliko je ludo vjerovati svjetovnoj mudrosti. Jer njezini su plodovi na kraju uvijek loši. Ona nema odgovore na ključna pitanja. I nikada ih nije imala. Tko smo? Zašto postojimo? Što je dobro? Kako trebamo živjeti?

Za razliku od ostatka svijeta, mi smo svjesni, poput Marije, da nas je Bog pozvao da budemo baštini njegova kraljevstva.

I zbog toga je naša duša, naše biće, radosno.

Amen.